

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard\\_Robert\\_E-Kane\\_14-Deti\\_Assuru.PDB](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane_14-Deti_Assuru.PDB)

**PDB Name:** Howard\_R\_E-Kane\_14-Deti\_Assuru

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 26.2.2005

**Modification Date:** 26.2.2005

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

ROBERT ERVIN HOWARD

DĚTI AŠŠURU  
(Children of Asshur)

I.

Solomon Kane se zahleděl do tmy, sahaje po zbrani ležící na hromadě kůží – jeho primitivním lůžku. Nebylo to šílené bubnování tropického deště o listí, jež tvořilo střechu chýše, ani bouřka, co ho probudilo. Burácením tropické bouřky se probíjely výkřiky agónie lidí a řinčení železa. V domorodé vesnici, kde našel útočiště před bouří, musel vzniknout nějaký konflikt, a soudě po hluku, byl to boj se značně větším počtem útočníků. Solomon hádal, kdo to uprostřed noci zaútočil na vesnici, navíc při takové bouřce, jako je tato. Jeho pistole ležely vedle rapíru, nevzal si je však, protože si uvědomil, že v průtrži, která by v mžiku promočila veškerý prach na pánvičky, mu byly zcela k ničemu. Až na měkký klobouk a plášť zalehl zcela oblečen, proto teď, neztrácejíce ani vteřinku, přiběhl ke dveřím chýše. Blesk, který vypadal, že roztrhne nebe, ukázal jeho očím na okamžik chaotické klubko postav, bojujících na plácku mezi chýšemi, současně vyvolal oslepující záblesk na vyleštěné oceli. Bouřkou se k němu doneslo ječení černochoů a hrdelní výkřiky v neznámém jazyce. Seskočil z prahu chýše na zem, když v tom těsně vedle sebe vycítil přítomnost jednoho z útočníků. Ve stejném okamžiku probil oblohu další blesk a utopil scénérii v neskutečném, bleděmodrém svitu. V tom světle Solomon zuřivě zaútočil, ucítil však, jak se ostří rapíru ohýbá do velkého oblouku a současně zaregistroval záblesk těžkého meče

v těsné blízkosti své hlavy. V hlavě mu explodoval snop jisker, jasnějších než všechny blýskavice, načež ho obestřela temnota větší, než neproniknutelná noc v džungli.

\*

Nad vodou zaplavenou džunglí nastal šedavý úsvit, když se Solomon Kane pohnul a usedl v kaluži bláta před chýší. Vlasy měl spleené sraženou krví, ale bolest v hlavě ho příliš netrápila. Otřepal se z mdlob a postavil se. Přestalo pršet a obloha byla čistá. Ve vesnici panovalo ticho, a Kaneovi došlo, že osada je skutečně mrtvá. Všude ležela nehybná těla mužů, žen i dětí – na ulicích, u vchodů do chýší, uvnitř staveb, jež byly z větší části zničené. Solomona napadlo, že ať už byli útočníci kdokoliv, mnoho zajatců s sebou nevzali. Nebrali ani zbraně, sekery, hliněné nádoby či všelijaké ozdoby z per, což by svědčilo o tom, že tato rasa musela mít daleko rozvinutější řemesla než primitivní domorodci. Odnесeny však byly všechny výrobky ze slonoviny, a po chvilce Kane zjistil, že zmizely jeho rapír, dýka a pistole, s nimi i váčky na prach a kule. Nikde nebyla vidět ani špičatá, zvláštními ornamenty ozdobená hůl s držadlem tvaru kočičí hlavy, kterou dostal darem od svého přítele, čaroděje ze Západního Pobřeží, N'Longy. Zmizel rovněž jeho klobouk a plášť.

Kane stanul ve středu vylištěné vesnice a hlavou se mu honily zmatené, neurovnané myšlenky o proběhnuvších událostech. Veškeré rozhovory s obyvateli vesnice, na které náhodně natrefil předešlého večera na cestě džunglí sužovanou deštěm, neobsahovaly nic, co by mohlo být klíčem k záhadě původu útočníků. Samotní domorodci toho o zemích, které teprve od nedávna byly jejich domovem, moc nevěděli. Překonali totiž dalekou cestu, k níž je donutil silnější, s nimi soupeřící kmen. Byli to prostí lidé s klidnou povahou, kteří mu poskytli úkryt ve své vísce, dělce se s ním o skromnou obživu. Kaneovo srdce naplňoval vztek při vzpomínce na neznámé útočníky, ale daleko silnější než vztek byla jeho nezkrotná zvědavost – to prokletí každé inteligentní rasy.

Této noci se Kane setkal se záhadou. Křeč tropické bouře, onen chvilkový oheň blesku, mu na okamžik ukázal rasu bojovných vousáčů – tvář bílého člověka. Zdravý rozum mu říkal, že v okruhu mnoha set mil by se neměli nacházet žádní bílí lidé, ani arabští lovci otroků. Kane neměl mnoho času prohlédnout si šaty toho člověka, přesto však nabyt dojmu, že byl oděn dosti zvláštně. Navíc lesklý meč, jehož úder poslal Kanea na zem, zcela určitě nebyl zbraní primitivních domorodců.

Puritán pohlédl na zeď ze surové hlíny, jež ohraničovala vesnici, a na zničenou bambusovou bránu. Bouře se musela po odchodu útočníků velmi rychle utiřit, protože na zemi byly vidět výrazné stopy mnoha nohou, směřující přes rozbitou bránu do hloubi džungle.

Kane zvedl primitivní domorodou sekeru ležící poblíž. Jestliže během bitvy některý z neznámých útočníků padl, muselo být jeho tělo spolubojovníky odneseno. Z listí, svázaných do trsu, si vyrobil provizorní klobouk, aby si chránil hlavu před pálicím sluncem, načež vstoupil do džungle. Vyrázil za záhadou.

\*

Pod obřími stromy byly stopy ještě výraznější a Kane bez těžkostí rozeznal, že většina jdoucích měla sandály. Zbývající stopy patřily bosým nohám, což by svědčilo o tom, že útočníci měli zajatce. Čekala je nejspíš dlouhá cesta, protože šli dlouhými kroky, aniž by si aspoň chvíli odpočali. Ani po celodenním pochodu Kane karavanu nezpozoroval.

Snědl jídlo, jež si vzal ze zničené vesnice, a postupoval dál bez zastávky, poháněný vztekem a zbožným přáním vyluštit záhadu, kterou před něj postavila ve světle blesku viděná tvář. Navíc mu útočníci vzali jeho zbraně a v téhle ponuré krajině měla zbraň hodnotu života. Den se pomalu chýlil ke konci, když neprostupná džungle začala postupně řídnout, a Kane při západu slunce dorazil na okraj lehce zvlněné, travnaté, stromy skoupě porostlé roviny, již v dálce ohraničovalo horské pásmo. Stopy vedly přímo přes rovinu, a Kane si domyslel, že cílem karavany útočníků musí být právě to nevysoké, zvlněné pohoří.

Zarazil se. Rovinou k němu ozvěna ze všech stran přinášela hluboký řev lvů. Obrovité kočky se vydávaly na lov a bylo by šílenstvím pustit se přes tu rozlehlou, otevřenou krajinu jen se sekerkou. Kane vyhledal velký strom, vylezl na něj a co nejpohodlněji se uvelebil v jeho koruně. V dálce, na druhém konci roviny,

zpozoroval jiskřičku světla, která vzplanula mezi horami. O něco blíž, bezmála u úpatí prvních vyvýšenin, se rozžehla další světla, jež vytvořila klikatou čaru zářivých bodů, postupujících k horám, jen obtížně postřehnutelným mezi prvními hvězdami, jež se objevily nad obzorem. Byla to karavana útočníků se svými zajatci, jak se domyslel. Pohybovali se rychle, svítilce si na cestu pochodněmi, které měly nepochybně zároveň odstrašovat lvy. Kanea napadlo, že už musí být blízko cíle, když se rozhodli podstoupit riziko nočního pochodu po území, hemžícím se dravci. Když se tak díval, hádek zářivých bodů začal mírně stoupat, ještě chvíli se klikatil mezi horami, načež mu zmizel z dohledu.

Spřádaje dohady o záhadě, s níž se setkal, Kane usnul, zatímco noční vítr šeptal v listoví pochmurná tajemství prastaré Afriky. Těsně pod jeho stromem hřměl řev lvů, když si divoké bestie brousily na kůře drápy, hledíce žádostivými pohledy nahoru.

Když úsvit opět zalil kraj růžovězlatým světlem, Solomon sklouzl z kmene a vyrazil na přerušené putování. Snědl zbytek zásob, jež si odnesl z vesnice, napil se vody z potůčku a začal uvažovat nad tím, jak získá něco k jídlu. Kdyby se mu to nepodařilo, jeho situace by se stala krajně nepříjemnou, i když Kane už nejednou poznal, co je to hlad a nouze. Jeho štíhlé tělo se širokými rameny bylo tvrdé a pružné jako ocel.

Rychle postupoval savanou, rozhlížeje se pozorně v obavě před lvy, ani na chvíli však nezpomalil krok. Slunce dorazilo do zenitu a pomalu začalo směřovat k západu. Když se přiblížil k prvním pahorkům, panorama se postupně změnilo. Zpozoroval, že namísto rozeklaných úbočí má před sebou malou vysočinu, vyrůstající nečekaně z nížiny kolem, s povrchem plochým jako stůl. Na jejích okrajích byly vidět skupiny stromů a vysoká tráva, třebaže úbočí měla zcela holá a kamenitá. Výšku skalnatých stěn odhadl na dvacet až pětadvacet metrů, proto při šplhání neočekával větší problémy.

Když přišel blíž zjistil, že stěny rokle tvoří jednolitá skála, která však byla na více místech pokryta dosti silnou vrstvou půdy. Všude okolo se povalovaly skalnaté úlomky, jež odpadly ze stěn, proto nebylo nic těžkého zjistit, kudy se může trénovaný muž vyšplhat na okraj rokle. Kane však spatřil ještě něco – širokou stezku, vedoucí v mírných obloucích na vrchol skály. A právě k ní směřovaly stopy, které sledoval.

Vykročil na stezku, dobře si přitom všimaje, s jakým umem byla vedena – zcela určitě to nemohla být stezka vyšlapaná zvěří či divokými domorodci. Cesta byla vytesána v souvislé skále s velkým smyslem pro praktičnost, místy byla obložena, a tu a tam i obezděna, dovedně vysekanými kamennými dlaždicemi. Pohyboval se po cestě opatrně jako vlk. Až nakonec dorazil k místu, u něhož musel překonat široký, strmý úsek. S potížením našel pevnou oporu pro nohy; po obou stranách se tyčily obrovité balvany, které každým okamžikem hrozily zřícením a rozmačkáním vetřelce. Zvládl však ten úsek šťastně a za chvíli stanul nad roklí.

Otevřel se před ním rozeklaný, balvany posetý svah, jenž velmi mírně klesal k ploché rovině. Z místa, kde stál, se mu zdálo, že z pod jeho nohou klesá dolů koberec měkoučké zelené trávy. A uprostřed kotliny... Udiveně si protřel oči a nevěřícně zakroutil hlavou; myslel si, že vidí přelud, nebo že má halucinace. Ne! Bylo tam stále: mohutné, opevněné město, vyrůstající uprostřed travnaté kotliny. Viděl hradby, tyčící se věže, a po hradbách se pohybuující malé postavičky. Po druhé straně města, leželo nevelké jezero, na jehož březích bylo vidět překrásné sady, pole a louky, se stády pasoucího se dobytka. Puritán udiven nečekaným pohledem, na chvíli ztuhl jako přimražený, ale cinkot okovaných bot na kamenech ho bleskově vytrhl ze strnulosti. Náhle stanul tváří v tvář člověku, jenž právě vyšel mezi balvany. Byl to svalnatý muž, skoro stejně vysoký jako Kane, ale daleko mohutnější stavby těla. Obnažená ramena ukazovala svaly siláka a nohy vypadaly jako dva sloupy z litého železa. Tvář naopak byla bezmála kopií té, kterou Kane spatřil v kratičkém světle blesku – nebezpečná, zarostlá hustým, černým vousem bílého člověka s arogantním pohledem a hákovitě ohnutým nosem lupiče. Od býcí šíje až po kolena ho chránila prošívanice s železnými cvoky, na hlavě mu seděla železná helma. V levé ruce držel kovem zesílený, kůží potažený štít z tvrdého dřeva, v druhé krátký, leč těžký železný buzdygan, za pasem mu trčela dýka.

Všechno to Kane zaregistroval jedním rychlým pohledem, zatímco přichozí zařval a vrhl se vpřed. Angličana čekal boj na život a na smrt. Tygřím skokem se vrhl po bojovníkovi, švihaje sekerkou ze všech sil po svalnaté postavě. Strážný zachytil ránu štítem. Ostří sekery sklouzlo, topůrko prasklo

Kaneovi v rukou, ale ani štít ránu nevydržel.

Kaneovo tělo, vržené vpřed divokým skokem, narazilo na protivníka, který se skoro ani nezachvěl, ten odhodil neužitečný štít a srazil se s Angličanem. S napjatými svaly se zahákovali a pevně zapřeli nohama. Kane zavrčel jako vlk, když ucítil sílu stisku svého soupeře. Mohutná paže zkroutila Angličana jakoby jej ždímal a bojovník, zkracuje úchyt buzdyganu, se široce rozmáchl ve snaze roztříštit nechráněnou Kaneovu hlavu.

Angličan se pokusil ruku protivníka chytit, ale prsty mu sklouzly a buzdygan mu přistál na hlavě, na níž mu explodovala vlna bolesti; před očima se mu objevila neproniknutelná mlha, podobná klubku dýmu. Přesto jeho instinktivní pohyb stačil oslabit úder, takže zbraň částečně sjela po rameni, roztínaje kůži, ze které proudem vytryskla krev.

K nepříčetnosti přivedený Kane ocelovým stiskem sevřel paži, držící buzdygan, zatímco druhou rukou nahmatl rukojeť dýky, tkvící nepříteli za pasem. Vytrhl ji a začal naslepo bodat.

Spojení v zápasnickém chvatu, pokusili se od sebe odskočit, jeden se zuřivým mlčením, rozdávající dýkou nevýrazné rány, druhý, usilující za každou cenu uvolnit z pevných kleští svou paži, aby mohl zadat drtivý, smrtelný úder. Bojovník trhl uvězněnou paží, zadáváje přitom krátké, slabé údery, které však nacházely Kaneovo rameno a hlavu, zdíraly kůži a způsobovaly tak stále větší krvácení. Červená mlha agónie zaclonila Angličanovo už i tak otupělé vědomí. A dýka v tuhnoucích prstech se stále odrážela od kovových cvoků prošívance, jež chránila protivníkovu tělo.

Oslepený, omráčený Kane, bojující instinktivně jako raněný vlk, nakonec stiskl zuby na svalnatém hrdle strážného. Cáry trhaného masa a vlna horké krve vyvolaly v mohutné bojovníkově hrudi přidušené zachřčení. Kousavý buzdygan poklesl. V sevření se zřítily na skálu, načež spadli z nevysoké vyvýšeniny a kutáleli se dolů po úbočí. Zastavili se až dole, na úpatí kopce. Kane se ocitl na protivníkovi. Dýka v jeho ruce se zaleskla vysoko nad hlavou, aby se okamžik nato až po rukojeť vnořila do protivníkova hrdla. Kaneovo tělo se napnulo, naklonilo silně dopředu, a pak se bezvládně svalilo na tělo zabitého nepřitele. Leželi ve stále se rozšiřující kaluži krve. Na blankytné obloze se objevily černé skvrnky. Byli to supi, kteří začali v kruzích klesat dolů.

Najednou se mezi balvany objevili lidé, vzhledem a oblečením velice připomínající toho, který ležel mrtev pod bezduchým Kaneovým tělem. Dorazili sem přivábeni hlukem boje a teď tu stáli okolo, hovořice o tom, co viděli, chraptivými, hrdelními hlasy. Opodál se v mlčení zastavili otroci.

Oddělili od sebe obě těla a zjistili, že jeden z mužů je mrtev a druhý umírá. Po krátké diskusi byla ze štítů a pochev mečů vyrobena provizorní nosítka, načež bylo poručeno otrokům, aby na ně uložili obě těla. Pak se průvod vydal k místu, ležícímu přímo v srdci travnaté kotliny.

## II.

Solomon Kane se probral. Ležel na lůžku příjemně vystlaném sešitými kůžemi a kožešinami ve velkém pokoji s kamennou podlahou, stěnami i stropem. Nacházelo se v něm jedno dobře zamřížované okno a jeden východ, před kterým stál ozbrojený strážný, svým vzhledem silně připomínající člověka, kterého zabil.

Po chvilce objevil ještě něco: jeho krk, zápěstí i kotníky obepínaly zlaté řetězy, zapletené do sebe a upevněné pomocí obrovského stříbrného zámku ke kruhu, trčícímu ze zdi.

Kane zjistil, že má ošetřené rány, a když se pokusil o vysvětlení, vešel do sálu otrok s jídlem a červeným vínem. Angličan se ani nenamáhal promluvit s ním, snědl ale donesené jídlo a vypil víno. Muselo však v něm být něco nasypáno, protože okamžitě usnul. Když se mnohem později probudil, upozoroval, že mu byly opět vyměněny obvazy a přede dveřmi stojí nový hlídač. Člověk ze stejné kasty, jako předchozí voják, ale daleko svalnatější, s černým vousem a oděný ve zbroji.

Tentokrát se po probuzení cítil silný a odpočatý. Rychle se rozhodl, že až se otrok vrátí, pokusí se něco zjistit o své situaci. Šourání kožených sandálů po podlaze zvěstovalo příchod hostí, proto se posadil na lůžko, zatímco do pokoje vešlo několik postav.

Zezadu na něj mrkl otrok, jenž mu přinesl potravu. Před ním stála semknutá skupinka lidí, oděných do tunik, s přísnými, vyholenými tvářemi a lebkami. Opodál pak stál člověk, jehož postava převyšovala

všechny kolem. Byl to vysoký muž v hedvábném oděvu, který měl převázán zlatem zdobeným pásem. Prokvetlé vlasy a vousy měl silně zvlněné, zatímco tvář s orlím nosem svědčila o krutosti a povaze lupiče. Arogantní pohled, který – jak již Kane stačil poznat – měla celá neznámá rasa společný, byl ještě výraznější než u ostatních. Na hlavě mu tkvěla podivně vytepaná zlatá obruč, v dlaních držel zlatou berlu. Ostatní k němu ponížene vzhlíželi a Kane pochopil, že před ním stojí král nebo velekněz tohoto města. Ve skupince se byl i malý a tlustý muž, rovněž s vyholenou tváří a hlavou, oděný do tuniky podobné těm, jaké na sobě měli ne tak vznešení hosté, jen mnohem více zdobenou. V rukou držel důtky se šesti řemínky, připevněnými k drahokamy vykládané rukojeti, na jejichž koncích byly ostré kousky kovu, všechno to vypadalo na tak hrozný trestající nástroj, jaký Kane ještě nikdy neviděl. Člověk, svírající důtky, měl malá, bázlivá, rozštěkaná očička, a celý jeho postoj vyjadřoval z jedné strany bezmeznou poníženost ve vztahu k člověku s berlou, z druhé strany zase nezkrotný despotismus ve vztahu k bytostem nižšího postavení.

Kane si je prohlížel se stejným zájmem jako oni jeho, snaže se poznat aspoň maličký pocit spřízněnosti lidí s podobným vzhledem. Bylo v nich něco, co mu naznačovalo jistou malou spojitost s Araby, přesto však ale zvláštním způsobem nepřipomínali představitele žádných arabských kmenů, s nimiž se kdy setkal. Začali spolu rozmlouvat a v jejich jazyku čas od času zazněly nějaké známé zvuky. Kane však nedovedl tyto mlhavé spojitosti nijak určit.

Konečně se vysoký muž s berlí odvrátil a majestátním krokem vykročil k východu z pokoje, ostatní jej pak následovali. Kane osaměl. Po chvíli se tlustý och, jenž byl, jak to tak vypadalo druhý v hierarchii, vrátil se skupinou vojáků a akolitů. Mezi nimi se nacházel rovněž mladý otrok, jenž Kaneovi přinesl jídlo, a vysoká, mohutná postava, mající na sobě pouze bederní roušku a velký klíč, zavěšený u pasu. Vojáci Kanea obklíčili s naměřenými kopími, zatímco ten člověk odemkl zámek upevňující řetězy ke kruhu ve zdi. Obstoupili ho a s řetězy v rukou mu ukázali, že je má následovat. Ostražitě hlídaný Kane byl doveden do něčeho, co vypadalo jako prostranná galérie, vinoucí se okolo nádvoří velké budovy. Šplhající z patra na patro, zatočili nakonec do pokoje, skoro stejného i podobně zařízeného jako ten, z něhož byl odveden. Kaneovy řetězy byly opětovně připevněny ke kruhu, vsazeného do kamenné zdi nedaleko okna. Mohl stát, sedět, nebo lehnout si na pryčnu, vystlanou kůžemi, nebyl však schopen vzdálit se dál než na šest kroků v jakémkoli směru. Bylo mu rovněž doneseno víno a jídlo.

Hlídači odešli. Kane zjistil, že vchod do pokoje nemá dveře, a že před ním nestojí žádný strážný. Nejspíš si jeho vězňatelé mysleli, že řetězy zajišťují dostatečnou bezpečnost, a rychlá zkouška ukázala, že jsou opravdu velmi pevné. Jak měl brzo zjistit, existoval ještě jeden důvod jejich zvláštní opatrnosti.

Angličan vyhlédl přes okno, větší než v předešlém pokoji, a ne tak zamřížované. Pohlížel na město ze značné výšky. Hluboko dole spatřil úzké uličky, široké aleje ozdobené čímsi, co připomínalo kolonády se lvy vytesanými z kamene a rozlehlé prostory plochých střech. Většina budov byla z kamene, ale některé byly postaveny z nepálených cihel. Ta neobyčejně masivní architektura byla zvláštního, odpuzujícího druhu. Tíživé, těžké tvary hovořily o pochmurném a nelidském způsobu života jejich stavitelů.

Hradby, jež obklopovaly město, byly vysoké a tlusté, s věžemi rozmístěnými v pravidelných vzdálenostech. Angličan pohlédl na ozbrojené postavy, pohybující se podél hradeb jako na stráži a zamyslel se nad bojovnou povahou těch lidí. Ulice i prostranství dole vyplňovala barevná mozaika vybraně oblečených lidí, kroužících po malém prostoru.

O budově, jež byla jeho vězením, se ze svého místa Kane nemohl příliš mnoho dozvědět. O něco níže zahlédl kaskádu masivních pater, klesajících jako schody gigantického schodiště. Pomyslel si, že budova připomíná slavnou Babylonskou věž, tyčící se vzhůru, a ta spojitost v něm vyvolala krajně nepříjemný pocit.

Kane obrátil pozornost zpátky k pokoji. Zdi hustě pokrývaly fresky a vlysy, pomalované mnoha barvami, s tvary, jež byly oku příjemné a lahodící. Přesto však to umění nepřipomínalo nic, co do té doby, v Asii či Evropě, kdy viděl. Většina zdí představovala bitevní nebo lovecké výjevy – vysocí lidé s černými plnovousy, často silně vlnitými, oděni ve zbroji, zabíjeli lvy nebo vedli do války jiné bojovníky. Někteří z představovaných nepřátel byli nazí černoši, jiní zase notně připomínali rasu vítězů.

Postavy lidí neměly tak dokonalé tvary jako podoby zvířat. Ve většině případů byli, zjednodušené do takové míry, že nějak podivně připomínaly mrtvé loutky. Zato však lvi byli spodobněni velmi realisticky.

Některé scény představovaly černovouse zabíjaky v bojových vozech, tažených ohnivými oři, a Kane znovu na chvíli pocítil ten nezvyklý dojem, že odněkud zná ten styl umění, jakoby už někdy předtím viděl, když ne stejné, tak alespoň velmi podobné scény. Zjistil, že bojové vozy a koně, nebyly namalovány tak precizně jako lvi. Chyba však nespočívala ve zjednodušení kresby, ale v neznalosti tématu. Kane upozoroval chyby v detailech, jež neodpovídaly umění, s jakým byly vytvořeny fresky.

Čas při prohlížení kreseb rychle plynul a hle, mlčící otrok mu opět přinesl jídlo a víno.

Když položil jídlo na stolek, promluvil k němu Kane nářečím lidí, žijících v buši, v jazyce kmene, ke kterému, jak si domýšlel podle určitých charakteristických jizev na čele, ten člověk musel patřit.

Zachmuřená otrokova tvář se trochu rozjasnila a odpověděl v jazyce natolik podobném, že mu Kane byl schopen porozumět.

"Co je to za město?"

"Nevím, bwana."

"A kdo jsou ti lidé?"

Otrok zakroutil hlavou.

"To jsou staří lidé, bwana. Žijí tu už hrozně dlouho."

"A ten, kdo přišel s ostatními do mého pokoje, je jejich král?"

"Ano, bwana. To je král Aššur-rás-Arab."

"A ten člověk s důtkami?"

"Yamen, kněz, bwana Párs."

"Proč mi tak říkáš?" zeptal se zaskočený Kane.

"Tak ti říkají vládci, bwana..." otrok najednou uskočil, a jeho tvář zpopelavěla, když se u vchodu do pokoje mihl stín vysoké postavy. Do pokoje vešel polonahý obr s vyholenou hlavou; vystrašený otrok před ním padl na kolena. Ocelová ruka sevřela jeho krk a Kane viděl, jak se vystrašené oči obrátily v sloup a z otevřených úst se bezvládně vysouvá jazyk, černé tělo se zkroutilo a mimoděk zachvělo, načež ruce, držící strážcovu zápěstí začaly pomalu povolovat. Po chvílce zůstal otrok nehybně viset v rukou vraha. Když bojovník s vyholenou hlavou povolil, tělo bezvládně padlo na podlahu. Strážný zatleskal a ihned se objevilo několik dalších otroků. Když uviděli nehybné tělo svého druha zbledli, ale na pokyn obrovsky ruky uchopili mrtvého za nohy a vyvlekli ho z pokoje.

Bojovník se otočil ke dveřím, zatímco jeho zachmuřený, neúprosný pohled spočinul na Kaneovi, jakoby ho varoval. Kaneem zalomcovala nenávist a jeho mrazivý a zuřivý pohled způsobil, že se strážce odvrátil. Muž vyšel z pokoje a zanechal Kanea vlastním myšlenkám.

Příště mu jídlo přinesl štíhlý mladý bojovník s velice inteligentní a vychytralou tváří. Kane se však nepokusil oslovit jej. Vládci si zřejmě z toho či onoho důvodu nepřáli, aby se vězeň o nich cokoliv dozvěděl.

Kane netušil, kolik dnů strávil v místnosti, umístěné ve věži. Každý následující den byl tak podobný předešlému, že nakonec ztratil pojem o čase. Někdy ho pocítil svou návštěvou kněz Yamen a díval se na něj s takovým hlubokým uspokojením, že se Kaneovi z touhy vraždit, která jej zcela ovládla, podlily oči krví. Někdy se nehlučně objevoval obrovský vrah, ale po chvílce stejně tiše mizel.

Kaneův pohled přitahoval velký klíč visící u pasu mlčícího obra. Kdyby se aspoň jednou ocitl v dosahu jeho rukou... Ale strážný si dával příliš dobrý pozor, aby se od něj po celou dobu držel v dostatečné vzdálenosti, nebyl-li Kane ovšem obklíčen bojovníky s namířenými kopími.

Jedné noci do jeho pokoje vstoupil Yamen s oním mlčenlivým obrem jménem Shem. Doprovázelo je asi padesátí akolitů a vojáků. Shem opětovně odemkl zámek poutající Kaneovy řetězy ke kruhu ve zdi, načež byl Angličan odveden mezi dvěma řadami vojáků a kaplanů točitými galériemi osvětlenými jednak pochodnými planoucími ve výklencích podél stěn, jednak těmi, které drželi akolité.

V tom světle měl Kane znovu možnost prohlédnout si postavy na vlysech, zdobících v nekonečné řadě masivní zdi galérie. Řada z nich byla přirozené velikosti, na některých byl znát ničivý účinek času.

Většinou, jak Kane zjistil, představovaly lidi v bojových vozech, taženými koňmi. Usoudil tedy, že novější, primitivnější kresby, musely být kopíemi těchto starých reliéfů. Ve městě totiž žádné koně ani bojové vozy nespátřil. Postavy lidí se vyznačovaly mnoha znaky zdejší rasy – mely orlí nosy a kudrnaté černé vousy. Jejich protivníky byli někdy černoši, jindy lidé stejné rasy, jindy pak vysocí, štíhlí bojovníci,

nepochybně arabské rasy.

Kane s úžasem zpozoroval, že v některých starších scénách se objevují lidé zcela se od Ninnitů lišící. Tito lidé byli vždy zobrazováni v bojových scénách a, co je důležité, ne vždy jako poražení. Kane měl po chvíli dojem, že jsou zobrazováni dokonce i jako vítězové, ale nikde je nenalezl spodobnější jako otroky. Jeho pozornost přitáhla příbuznost těch postav, jejich přítomnost na freskách byla pro Kanea něco jako setkání s přítelem v tom divokém kraji. Nebýt zvláštních, barbarských zbraní, jejich evropský vzhled a plavé vlasy by mohly vzbuzovat představu, že to jsou kupříkladu Angličané.

Kane pochopil, že kdysi dávno, před dávnými časy, předkové obyvatel Ninn válčili s lidmi podobnými jeho předkům. Neměl však ponětí, kdy a kde to mohlo být. Reliéfy určitě nezobrazovaly krajinu, která byla současným domovem Ninnitů, ukazovaly totiž úrodná pole, travnatá pohoří a široké řeky. Byla tam rovněž velká města podobající se, ale současně podivně ničím nepřipomínající Ninn.

Kane si najednou vzpomněl, kde už fresky, na kterých králové s černými kudrnatými vousy zabíjeli z bojových vozů lvy, viděl. Daly se najít na poničených troskách zdi pocházejících z dávno neexistujícího města v Mezopotámii; jak tvrdili domorodci, tyto ruiny jsou všechno, co zbylo po Bohem zatraceném krvežíznivém vládci Ninnive.

Angličan a jeho doprovod dorazili do nejnižšího patra velké svatyně a prošli pod obrovskými sloupy ozdobenými, podobně jako stěny, freskami a vlasy, až se nakonec ocitli ve velkém kruhovém prostoru mezi masivními stěnami a sloupy. Ze zdi, vytesané z jednoho kamenného bloku, tu vyčníval obrovský masivní bůžek – postava tak silně pozbavená lidských vlastností, že vypadala jako tvář netvora ze vzdálené prehistorie.

Před bůžkem, ve stínu sloupořadí, seděl na kamenném trůnu král Aššur–rás–Arab. Ve světle pochodní vypadala jeho tvář pokrytá hlubokými vráskami tak strašidelně nepřirozeně, že si Kane zpočátku myslel, že na trůně sedí sám bůžek.

Před sochou, tváří ke královskému trůnu, se nacházel další, menší trůn. Před ním, v kotli na zlaté trojnožce žhnuly rozžhavené uhlíky, z nichž se v tenkých pramíncích zvedal dým.

Kane byl oblečen do splývavé, lesknoucí se tuniky ze zeleného hedvábí, která zakrývala jeho potřhané a zničené šaty i zlaté řetězy. Přinutili ho usednout na trůn před kotlem, a pak jej pevně přivázali za zápěstí a kotníky k trůnu, ukrývající pouta pod hedvábnými záhyby.

Méně význační kněží a vojáci někam zmizeli, ponechávající Kanea o samotě s knězem Yamenem a na trůnu sedícím králem. Přesto však Kane ve stínu mezi obrovskými, stromům podobnými sloupy čas od času zpozoroval záblesk ocele. Byl tedy ostražitě střežen a vojáci zmizeli pouze z jeho dohledu. Vycítil, že se připravuje nějaké divadlo, a to, jak si domyslel, notně šarlatánské.

Náhle Aššur–rás–Arab pozvedl zlatou berlu a jednou udeřil do obrovského gongu, visícího hned vedle trůnu. Zazněl hluboký, temný zvuk, připomínající hlas vzdáleného zvonu, který se ozvěnou odrazil v pochmurných zákoutích neosvětlené svatyně. Ve tmavém vchodu, pod sloupořadím, se objevila skupinka mužů, kteří, jak se Kane domníval, museli být mocnými tohoto fantastického města. Byli vysocí, oděni do zářivého, zlatem zdobeného hedvábí; hrdé obličejy zdobily černé plnovousy. V jejich středu kráčet člověk ve zlatých řetězech – mladík, v jehož tváři se mísila vřepnost se strachem.

Příchozí poklekli před králem, dotýkajíce se čely podlahy. Na jeho rozkaz povstali a obrátili se k Angličanovi a božstvu, nacházejícímu se za jeho zády. Yamen, v jehož ďábelských očích a na oholené lebce hrály ohníčky světla, zanotoval nějakou podivnou píseň a vhodil do kotle hrst prášku. Ve stejném okamžiku se do vzduchu vznesl obláček zeleného dýmu, jenž zpola zakryl Kaneovu tvář. O puritána se pokusily mdloby; zápach i chuť byly krajně nepříjemné. Cítil se omámený a otupělý a když se mu pak zatočila hlava jakoby byl opilý, divoce sebou ve svých poutech trhl. Napůl při vědomí vypustil ze svých rtů nevýrazný sten.

Zvolna pochopil, že Yamen začal vykřikovat nějaká zaklínadla, proto se trochu předklonil, jakoby naslouchaje jeho slovům. Nakonec prášek shořel, dým zmizel, zatímco Kane seděl na svém trůnu, otupělý a v bezmezném údivu.

Yamen se s hlubokou úklonou obrátil ke králi. Když se narovnal, natáhl před sebe ruce a pateticky promluvil. Král přesně zopakoval jeho slova a Kane zpozoroval, že vězeň, jehož přivedli hodnostáři, zbledl. Potom strážní odsouzence odtáhli za řetězy; jejich kroky ještě dlouhou dobu zněly neskutečnou

ozvěnou v prostoru pohrouženém do soumraku.

Jako mlčenliví duchové se z temnoty nahnuli vojáci a Kanea odvážali. Opět vytvořili průvod a odvedli ho točitými galériemi nahoru, do jeho pokoje, kde Shem znovu připevnil řetězy ke zdi. Kane seděl na lůžku s podepřenou bradou, snaže se najít nějaké rozumné vysvětlení toho šíleného představení. Vtom zaslechl, jak se dole na ulici zvedá stále větší hluk.

Vyhlédl oknem. Na hlavním náměstí hořely velké ohně a v dosahu jeho zraku se objevily mužské postavy, podivně zdeformované úhlem pohledu. Zdálo se mu, že obkličují nějakou postavu a směřují i s ní na náměstí; obklopili však toho člověka v tak těsném kruhu, že nebyl schopen cokoliv rozeznat. Kolem celé skupiny byl silný vojenský doprovod, na jehož zbrojích hrály zlatavé záblesky. Odevšad znělo zmatené ječení a křik.

Najednou se v davu rozlehl hrůzný křik smrtelné agónie, ihned ale utichl, aby se po chvilce rozezněl ještě silněji. Většina výkřiků se zdála být protestem, ale mísily se s nimi i posměch, výsměšné hvízdání a ďábelský smích. Ale nad tím vším se nesl přízračný, nesnesitelný křik.

U vchodu se rozlehly rychlé kroky bosých nohou a do pokoje vrazil mladý otrok jménem Sulu, který, chvěje se vzrušením, přiběhl k oknu a vysunul z něj hlavu. Světlo z vnitřku osvětlovalo jeho rozšklebenou tvář.

"Lidé útočí na kopiníky!" vykřikl, zapomínaje vzrušením na zákaz mluvení s podivným vězněm. "Mnoho lidí mladého prince Bel-lardatha milovalo... Ach, bwana, on nebyl špatný člověk. Proč jsi králi poradil, aby ho dal zaživa stáhnout z kůže?"

"Já?" vykřikl Kane couvaje s úžasem dozadu. "Já jsem nic podobného neřekl! Ani jsem toho prince neznal! Nikdy dřív jsem ho neviděl!"

Sulu se obrátil a upřel na Kanea pozorný pohled.

"Teď jsem si zcela jist tím, co jsem si tajně domýšlel, bwana," promluvil v Kaneovi srozumitelným jazyce Bantu. "Ty nejsi žádný bůh, žádný boží hlas, jsi běloch, stejný jaké jsem viděl předtím, než mě chytily lidé z Ninn. Kdysi, když jsem byl ještě malý chlapec, jsem viděl lidi, kteří se ti podobali, kteří přišli s mnoha sluhy a pobili naše bojovníky zbraní promlouvající ohněm a hromem."

"Samozřejmě, že jsem obyčejný člověk," dodal zmatený Kane. "Ale... Nechápu to. Co to tam, na tom prostranství, dělají?"

"Stahují prince Bel-lardatha zaživa z kůže," odpověděl Sulu. "Dost hlasitě se na trzích šeptalo, že král a Yamen prince, v jehož žilách koluje Abdulaiova krev, nenávidí. Princ však měl mezi lidmi příliš mnoho stoupenců, zvláště mezi Arbijci, a dokonce ani samotný král neměl odvahu odsoudit ho k smrti, jenže když tě potají přivedli do svatyně a nikdo ve městě o tvé přítomnosti nevěděl, Yamen potvrdil, že jsi hlasem božím. Řekl taky, že mu Baal vyjevil, že princ Bal-lardath vzbudil hněv bohů. A proto byl předveden před tribunál..."

Kane zuřivě zaklel. Jak nepravděpodobný, jak strašný byl pocit, že jeho nezřetelné anglické výkřiky mohou poslat člověka na tak hroznou smrt. Ano, podlý Yamen přeložil jeho náhodná slova jak se mu hodilo, a teď se princ, kterého Kane nikdy předtím neviděl, svíjel pod nožem katů stahujících jej dole na náměstí z kůže před řvoucím či vysmívajícím se davem.

"Sulu," otázal se, "jak si ti lidé říkají?"

"Asyřané, bwana," odvětil otrok neochotně, upíraje děsivě fascinovaný pohled na hrůzné divadlo, odehrávající se pod nimi.

### III.

V následujících dnech Sulu občas našel možnost prohodit s Kaneem pár slov. Mnoho toho však o původu obyvatel Ninn Angličanovi neřekl. Věděl jen, že v dávných dobách přišli od východu a v kotlině si postavili velké město. O jejich minulosti pouze nejasně hovořily kmenové legendy. Jeho bratři, obývající pahorkovitou pláň daleko na jihu, po mnoho věků válčili s obyvateli města. Jeho kmen, jak tvrdil, byl silný a bojovný. Říkali si Zulu. Někdy se vypravili na válečnou výpravu proti Ninnitům, ti jim pak odpláceli stejnými nájezdy, ale jen zřídka se vzdalovali od kotliny. Při jednom takovém nájezdu byl Sulu chycen. Poslední dobou byli Ninnité přinuceni vysílat stále častější výpravy, aby našly nové otroky,

protože okolní kmeny utíkaly od strašlivé kotliny a pokolení za pokolením se stěhovalo stále hlouběji do divoké džungle.

"Život otrocka v Ninn je těžký," říkával Sulu a Kane byl ochoten věřit mu, když upozoroval na jeho těle stopy po pálení žhavým železem, bičování a natahování na skřípec. Běh času asyrského ducha nezlomil, neměl vliv na jejich neústupnost, přinesenou ze starověkého Východu.

Kane se mnohokrát zamýšlel nad přítomností toho starodávného národa v té daleké zemi, leč Sulu mu nedokázal říci nic víc. Přišli sem z východu, dávno, dávno tomu – to bylo vše, co věděl. Teprve nyní Angličan pochopil, proč mu jejich vzhled a jazyk připadaly tak známé. Jejich rysy měly originální rysy Semitů, i když trochu jiné než současní obyvatelé Mezopotámie, a řada slov jejich jazyka byla podobná slovům a frázím hebrejským.

Kane se od Sulu dozvěděl, že ne všichni obyvatelé města jsou stejné krve. Nespojovali se se svými otroky, a když už, tak potomek takového svazku byl okamžitě zabit. Vládnoucí rasou, jak se dozvěděl, byli Asyřané, žili zde však ještě další lidé, kteří si říkali Arbiové. Podobali se Asyřanům, byly však mezi nimi určité rozdíly.

Další skupinou byli Kaldiové, kouzelníci a věštcí, kteří se však u Asyřanů netěšili přílišné oblibě. Shem, jak potvrdil Sulu, a jemu podobní byli Elamité, a Kane se podivil, když uslyšel biblický název. Nebylo jich mnoho, tvořili však nejvěrnější nástroje kněží – vrahy a vykonavatele všech nejpodivnějších a nejzvrácenějších požadavků. Rovněž Sulu trpěl z rukou Shema, podobně jako ostatní otroci ve svatyni. Šlo o téhož Shema, v něhož Kane pokaždé vtopil žádostivý pohled. U jeho pasu se leskl zlatý klíč, znamenající pro Angličana svobodu. Jenže, jakoby četl v Kaneových očích, ponurý obr se zachmuřeným výrazem se k němu pokaždé přibližoval jen velmi obezřetně. Unikl dosahu dlouhých ocelových paží vězně, ledaže by byl v doprovodu ozbrojené stráže.

Nebylo dne, aby Kane neslyšel rány biče a křik otroků, umírajících pod bičem či nožem. Každým dnem se přesvědčoval, že Ninn bylo skutečné peklo, jemuž vládl démonický Aššur–rás–Arab a jeho prohnáný ďábelský společník, kněz Yamen. Král byl také nejvyšším knězem, stejně jako jeho královští předkové ve starodávném Ninnive. Kane rovněž pochopil, proč mu říkají Párs, když v něm shledali podobu divokého Árijce z dávných časů, pocházejícího z národa, jenž přešel hory, aby setřel Asyrské impérium z povrchu země. Obyvatelé Ninn se nejspíš snažili uniknout před těmi zlatovlasými útočníky, a tak se ocitli v Africe.

Dny ubíhaly a Kane byl nadále vězněm Ninn. Nikdy více už nebyl přiveden dolů do svatyně, aby sloužil jako boží hlas.

Jednoho dne vznikl ve městě zmatek. Kane uslyšel zvuk trubek rozléhajících se mezi zdmi a dotěrné dunění bubnů. K jeho uším dolehlo řinčení železa a rytmický zvuk pochodujících lidí. Pohlédl z výšky na město a upozoroval malé, černé postavy vcházející do kotliny a pochodující volným krokem k městu. Jejich meče se ve slunci leskly a křik se Kaneovi zdál podivně známý.

Do pokoje vletěl Sulu s lesknoucíma se očima.

"Moji lidé!" vykřikl. "Znovu se vydali dobýt Ninn. Moji lidé jsou válečníci! Náčelník je Bogaga a největší král Katayo. Vůdcové Zulu získávají hodnosti pouze silou svých rukou, protože ten, kdo je natolik silný, aby zabil náčelníka holýma rukama, zaujímá jeho místo. Stejně se náčelníkem stal i Bogaga, uběhne ale mnoho dnů, než ho někdo zabije, protože on je nejsilnější ze všech náčelníků!"

Z Kaneova okna se rozprostíral široký pohled na hradby a zbytek kotliny, protože se jeho pokoj nacházel v nejvyšších patrech věže Baal. Vešel do něho Yamen se svým zachmuřeným druhem Shemem, a ještě jeden zamračený Elamita. Zastavili se mimo dosah Kaneových rukou, hledíce z okna.

Obrovská vrata se rozevřela dokořán a Asyřané vypochoďovali z města na schůzku s nepřítelem. Kane odhadl jejich sílu na tisíc pět set ozbrojených válečníků, zatímco další tři stovky zůstaly v blízkosti města, aby ochraňovaly krále, nejdůležitější budovy a domy razných hodnostářů.

Kane upozoroval, že armáda byla rozdělena na čtyři části. Střední část, vysunutá trochu dopředu, se skládala ze šesti set lidí a každé křídlo tvořilo tři sta poněkud stažených bojovníků. Zbývajících tři sta pochodovalo v sevřené formaci za středním vojem, mezi křídly, takže celé to vypadalo víceméně takto:

Bojovníci byli vyzbrojeni kopími, meči, buzdygany a krátkými, těžkými luky, na zádech pak nesli toulce

plné lesknoucích se šípů.

V přesném tvaru došli Ninnité na rovinu a zaujali postavení a čekali na útok. Ten za chvíli začal. Kane odhadl, že útočníci čítali nejméně tři tisíce bojovníků a dokonce i z té vzdálenosti byl schopen zpozorovat jejich svalnaté postavy a velkou odvalu. Neměli však žádný systém ani styl boje. Byla to jedna velká, neorganizovaná horda, která se vrhla vpřed setkávající se s mihotavou stěnou šípů pronikajících štíty z buvolích kůží, jakoby byly z papíru.

Asyřané, ukrytí za vysokými štíty, metodicky napínali luky a vypouštěli šípy, i když nepravidelnými salvami, jak to činili lučištníci u Kreščaku či Agincourt, neustále však zasypávali nepřátele střelami. S nezmenšenou odvahou se válečníci Zuluů vrhali vpřed, do strašlivého zmatku. Kane viděl, jak padaly celé jejich řady a tráva se pokrývá jejich těly. Útočníci atakovali v nekonečných vlnách. Hleděl s obdivem na disciplínu semitských vojáků, kteří bojovali s takovým klidem, jakoby šlo jen o cvičení. Křídla armády se vysunula kupředu, neztrácejíce kontakt se střední částí a vytvořila jedolitou řadu. Zatímco skupina, nacházející se mezi křídly, za střední linii, stála nadále klidně, nezúčastňující se boje.

Rozprášená horda útočníků se začala stahovat pod nekonečným přívalem šípů, jemuž nemohla odolat žádná síla. Z velké, neorganizované hordy zůstalo sotva několik ojedinelých bojovníků. Pod náporu pravého křídla a středního seskupení Zuluové v panice couvali, zasypávání lavinou střel. Ale na levém křídle se před strašlivou stěnou nečekaně vzchopilo asi čtyři sta zuřivostí povzbuzených divochů; Zuluové vyjící jako démoni se vrhli na Asyřany. Ale než se stačilo rozlehnout řinčení mečů. Kane zpozoroval, že v záloze stojící oddíl se rychle zformoval a vyrazil na pomoc obleženému křídlu. Při setkání s dvojíto stěnou šesti set vycvičených a disciplinovaných vojáků, útočníci ztratili nadšení, byli rozprášeni a po chvíli začali ustupovat.

V mračnu střel se zaleskly meče a Kane uviděl, jak nazí bojovníci začali klesat jako obilí pod řadou ženců, zatímco kopí a meče Asyřanů sbíraly bohatou úrodu. Ne všechna těla na zemi zbrcené krví však náležela útočníkům. Víceméně však tam, kde padl mrtvý či zraněný Asyřan, umíralo deset Zuluů.

Ted útočníci prchali v naprostém zmatku plání, zatímco železné řady v neúnavném šiku vyrazily rychle vpřed, roznášeje smrt celou kotlinou při stíhání prchajících. Zajatci nebyli bráni. Jak se Solomon stačil přesvědčit, Zuluové se jim jako otroci nehodili.

U okna v Kaneově pokoji stáli shromáždění diváci, kteří vpíjeli fascinované zraky do tohoto strašlivého, krvavého divadla. Suluova hrud' se vzrušeně dmula, oči se mu leskly v divoké touze po vraždění, křik a pohled na řez jeho soukmenovců probudily v jeho válečnické duši dřímající krutost.

S křikem krví rozvášněného pantera skočil po svých pánech. Než se stačil kdokoli pohnout, vytrhl od Shemova pasu dýku a pohroužil ji až po rukojeť do Yamenových zad. Kněz zaryčel jako raněné zvíře a zalit krví klesl na kolena. Oba Elamité se okamžitě vrhli na šíleného otroka. Shem k němu natáhl ruku, ale druhý ze strážných i Sulu se už stačili spojit ve smrtelném sevření mávající noži, které se po chvíli zbrotily krví.

S lesknoucíma se očima a pěnou na ústech se zřítili k zemi. Kutáleli se, vzájemně si uštědřující rány. Shem, stále hledaje způsob, jak zachytit Zuluovu dlaň, po chvíli podražen válejšími se těly, ztratil rovnováhu a zřítit se ke Kaneovu lůžku.

Než se stačil pohnout, řetězy přikovaný Angličan už na něm seděl jako divoký kocour. Konečně nadešla chvíle, na kterou tak dlouho čekal! Zatímco se Shem snažil shodit Angličanovo koleno, jež mu drtilo prsa a lámalo žebra, Kaneovy prsty mu sevřely krk. Solomon se nestaral o drtivé, šílené údery Elamity, jenž se snažil uvolnit z jeho sevření. Rudá mlha zatemnila Angličanův zrak, stačil však zpozorovat strach v nelidských Shemových očích – očích rozšířených a naběhlých krví – otevřený otvor úst a vyplazený jazyk, když se oholená hlava nepřírozeně zvrátila dozadu. Pak Shemův krk praskl jako vyschlá větev a napnuté tělo zůstalo bezvládně viset v Kaneových rukou.

Angličan uchopil klíč přivázaný u pasu zabitého a po chvíli se volný postavil, masíruje si bolavé zápěstí. Zalila ho vlna divokého vzrušení. Rychle se rozhlédl po pokoji. Yamen sípal, dokonává pod oknem, a Sulu s druhým z Elamitů leželi rovněž mrtví, sevření v železném stisku, s hroznými ranami.

Kane hbitě proběhl pokojem. Neměl žádný plán – kromě přání utéct ze svatyně – cítil nenávist, která se dala přirovnat bezmála k odporu k pecku. Vrhel se dolů točitou galérií, cestou nepotkal ani živou duši. Sluhové svatyně trčeli určitě u oken a pozorovali bitvu. Avšak v nižším podlaží stanul náhle tvář v tvář

jednomu ze strážných. Člověk na něj nevěřičně pohlédl, zatímco Kaneova pěst přistála zprudka na vousy zarostlé čelisti a zbavila nepřítele vědomí. Kane zvedl těžké kopí. Pomyslel si, že díky bitvě, jež se odehrávala v týlu, by městské ulice mohly být liduprázdné, takže se mu podaří městem nepozorovaně proklouznout a zdolat hradby sousedící s jezerem.

Rozběhl se mezi sloupy svatyně, k mohutnému portálu. Narazil tu však na skupinku lidí, kteří se při pohledu na jeho děsivou postavu, jež se nečekaně vynořila z temného nitra, s křikem rozutekli. Kane vyrazil ulicí opačným směrem než byla brána, přičemž po cestě zahlédl jen několik lidí. Najednou, když zabočil do úzké uličky, chtěje si zkrátit cestu, uslyšel hluboký řev.

Zpozoroval před sebou čtyři otroky nesoucí bohaté vyřezávanou lektiku. V takových nosítkách obvykle cestovali mocní. Uvnitř seděla dívka, jejíž bohatě zdobený oděv svědčil o vysokém postavení a bohatství. Ve stejném okamžiku ze zároží vyskočilo něco velkého a hnědého. V ulicích města byl lev!

Otroci upustili lektiku a s křikem se rozutekli, zatímco všude okolo zněl hlasitý křik. Dívka, nacházející se přímo v cestě útočící bestie, zděšením vykřikla. Stála však bez pohybu, jakoby zhypnotizována. Solomon Kane, když zaslechl řev zvířete, pocítil nejdříve divoké uspokojení. Nenáviděl Ninn do té míry, že myšlenka o dravci, řádícím v ulicích města a požírajícím kruté obyvatele, puritána naplňovala nepopsatelným uspokojením. Ale teď, když před krvežíznivou bestií spatřil bezbrannou dívku, přišlo mu jí najednou líto a vyrazil vpřed.

Když lev vyskočil vysoko do vzduchu, Kane ze všech sil vrhl oštěp, který se trefil přímo mezi lopatky a zabodl se hluboko do těla hnědého dravce. Rozlehl se strašný lví řev, který se ve vzduchu otočil, jakoby narazil na kamennou zeď, a drápy místo na štíhlou postavu narazily na silná pružná ramena. Ty ji trhnutím potáhly stranou a bestie se svalila na zem.

Kane se, zapomínaje na své postavení, vrhl kupředu a zvedl dívku na nohy, snaže se zjistit, zda se jí nic nestalo. Nebylo to tak těžké, neboť její oděv, stejně jako oděv většiny urozených asyrských žen, byl neobyčejně skoupý a tvořil spíš ozdobu než oblečení. Kane rychle zjistil, že dívka byla pouze potlučená a na smrt vylekaná.

Pomohl jí na nohy; zároveň zpozoroval, že jej mezitím obklíčil kruh náhodných diváků. Otočil se a rychle vyběhl vpřed, ale diváci neučinili nic, aby ho zadrželi. Na ulici se nečekaně objevil kněz a s rukou, namířenou na Kanea, něco vykřikl. Lidé okamžitě couvli a mezi nimi vystoupilo několik vojáků ozbrojených kopími, jež namířili na Kanea. Puritán pohlédl na kněze a v jeho duši kypěla zuřivost. Byl připraven skočit mezi ně a bojovat o život holýma rukama, když v tom se ozval pravidelný zvuk kroku, zvěstující příchod lidí pochodujících po dlážděné ulici. V dosahu jeho zraku se objevil oddíl vojáků s meči potřísněnými krví po nedávné bitvě. Dívka vykřikla a vrhla se vpřed, objímajíc pažemi železem zakrytá prsa důstojníka, velitele oddílu. Došlo k rychlé výměně slov, jimž Kane nerozuměl. Po chvilce důstojník rozhodným hlasem oslovil strážné, kteří couvli. Pak přistoupil ke Kaneovi, natahuje k němu prázdné ruce a usmál se. Choval se navýsost přátelsky a Angličan pochopil, že mu tak chce vyjádřit svou vděčnost za záchranu života dívky, jež byla bez pochyby jeho sestrou či favoritkou. Kněz začal něco vykřikovat, mladý šlechtic mu však krátce odpověděl, zatímco rukou přivolal Kanea. Když nerozhodný Angličan zaváhal, důstojník vytáhl svůj meč a nabídl jej jílcem kupředu. Puritán zbraň přijal. Její odmítnutí by mohlo být chápáno jako potupa a Kane neměl nejmenší chuť riskovat. A navíc se s mečem v ruce cítil mnohem bezpečněji.

Přeložil Rostislav S. Gašper